

der gengav ham hans tabte Mæle, udbød han hjælpeløst:

„Min Gud! Min Gud! . . . Hvorfor har du forladt mig!“

Forstander Sejling havde imidlertid rejst sig. Han tilkaldte hastig et Par Mænd, ved hvis Hjælp Emanuel nu blev lempeligt ledet ned fra Talerstolen; hvorpaa han under Forsamlingens medynksfulde Deltagelse blev bragt ud af Salen.

VII.

Indtrykket af denne uhyggelige Scene havde næppe faaet Tid til at sætte sig, før Sindene paany blev sat i Bevægelse . . . rigtignok paa en anden Maade og med en ganske modsat Virkning.

Det var denne Gang Væver Hansen, der paa kaldte Opmærksomheden. Han havde siddet i sin Krog og hurtigt forstaaet, at han ved det stedfundne Optrin selv havde lidt et skæbnesvangert Nederlag. Han havde i den sidste Tid sat Alt ind paa at muliggøre Emanuels Tilbagevenden til sin gamle Menighed, hvor han vilde have anvendt ham